

AKIKRE BÜSZKÉK VAGYUNK

Prof. dr. Boncz Imre közgazdasági szakokleveles orvos, egyetemi tanár (1987/B)

Az esztergomi ferences iskola, internátus, templom és rendház emléke

Az út Zalalövőről Esztergomba

1969-ben születtem Zalalövön, egy kis zalai faluban, istenfélő családban, vallásos közösségben. Az akkor falusi szokásoknak megfelelően templomjáró, majd ministráns kisfiúként kerültem plébánosunk, dr. Kovács Lajos OFM közelébe. Bánk atya maga is ferences szerzetes volt, bár rendi működését akkoriban (párt)állami nyomásra kénytelen volt szüneteltetni. A falu és a környék életében azonban világító fáklyaként ténykedett, szervezte a hitéletet, a közösséget, gondoskodott a fiatalokról és az idősekről egyaránt. Az általános iskola végén szüleim egyszerű falusi emberként nehezen igazodtak el a továbbtanulás útvesztőiben. Szüleimnek és nekem is Bánk atya ajánlotta azt a középiskolát, ahol maga is érettségizett, az esztergomi ferences gimnáziumot, „Magyarország második legrégebbi iskoláját”.

Amikor elérkezett 1983. szeptember elseje, két ajánlással érkeztem Esztergomba. Bánk atya régi barátjához, „Dózi testvérhez” címzett levelével és nagyapám gyermekkori barátjának, „Lung Lacinak” küldött fényképével. Dózi testvért, dr. Máté Teodóz néven találtam meg az iskola akkori igazgatójaként, aki barátságosan és támogatólag fordult felém. A Lung Lacival való találkozás sokkal nehezebben és lassabban ment. Idővel kiderült, hogy dr. Lékai László bíboros úrként a primás-érseki palotában lakik. Miután sikerült időpontot kapnom, jó szívvel fogadott. Számos alkalommal találkoztunk, mindig szép emlékeket idézett fel szülőfalujáról, Zalalövőről, az ott élő emberekről, ismerőseiről, barátairól.

Esztergomi emlékek

Az első – és talán néhány további – este nehezen telt el, hiszen 14, a szülői házban eltöltött év után egyszer csak egyedül találtam magam a számomra nagy városban és az internátus legendás, 80 ágyas hálójában. A perspektíva sem volt sokkal jobb, hiszen legközelebb 2 hónap múlva, november elején tudtunk hazamenni.

A szüleim osztályfőnökönkre, Tokár János atyára bíztak, aki akkoriban ránézésre nem volt sokkal idősebb nálunk, az első osztálya voltunk. Óriási szerencsénk volt, hogy a gondviselés János atya osztályába terelt bennünket. Jó érzékkel nyúlt az osztályhoz, támogatót, oktatót, nevelt, dicsért és fegyelmezett bennünket. A tanárunk volt és az osztályfőnökünk, az oktatónk és nevelőnk, ugyanakkor a társunk és – talán nem túlzás – a barátunk is. Vélhetően nem mindig voltunk „mintadiákok”, és próbára tettük János atya türelmét, de összességében felejthetetlen 4 évet töltöttünk a Frankában, az iskola, az internátus, a templom és a rendház formálta jelképes négyszögben. János atya nagy hangsúlyt helyezett a lelki életünk támogatására, ami a mai napig végigkíséri életemet.

Kiváló tanáraink voltak, akik nem csupán az érettségire és a felvételizésre, hanem az életre is próbáltak felkészíteni bennünket. Tömördi Viktor testvér, Reisz Pál atya, dr. Huszár Jeromos atya, dr. Vass László atya, dr. Barsi Balázs atya, Halmai Vilmos atya, Galicz Töhötöm atya és a többi tanárunk tanóráinak, valamint tanórán kívüli támogatásuknak sokan és sokat köszönhetünk.

Valójában, akikre igazán büszkék lehetünk és akiknek köszönettel tartozunk, azok a tanáraink. Arra tették fel az életüket, hogy oktassák és neveljék a fiatalok generációit. És ha nem ment a

Pitagorasz-tétel, a Bernoulli-törvény, a metafora, a helyesírás vagy a 30 éves háború, akkor akár szombat este is elmagyarázták.

Az internátusban, abban a négy évben tanáraink voltak a mi családunk, akikre mindig számíthattunk. Életünk egyik legszebb, legfogékonyabb és legnehezebb szakaszában, a kamaszkor és a felnőtté válás idején, a személyiségünk kialakulásának egyik meghatározó periódusában ők álltak mellettünk. Remélem, hogy sok évtized távlatából köszönettel tudjuk viszonzni tisztességben megőszült tanárainknak a tőlük kapott gondoskodást és törődést.

Tanulmányaim, munkahelyek, család

Az érettségit követően 1987-ben az akkori Pécsi Orvostudományi Egyetem (POTE) általános orvosi szakára nyertem felvételt, amit 1993-ban sikeresen elvégeztem. Tanulmányaim során köztársasági ösztöndíjban részesültem, a tanórán kívüli tevékenységeim közül pedig említést érdemel, hogy a POTE Hallgatói Önkormányzatának első, választott elnökeként részt vettem az egyetemen a rendszerváltozás folyamatában. Az orvosi diplomát azonban gyakorló orvosi tevékenységre soha nem használtam, az egyetem elvégzését követően az oktatásban és kutatásban kezdtem dolgozni az egyetemen. Szakterületem az egészségügy gazdasági és finanszírozási kérdései. Egy világbanki ösztöndíj segítségével a Rotterdami Erasmus Egyetemen folytattam posztgraduális tanulmányokat, és szereztem újabb diplomát (M.Sc. in health services research).

1999-2006 között az Országos Egészségbiztosítási Pénztárnál (OEP) dolgoztam, kezdetben megyei igazgatóként Vas megyében, majd főosztályvezetőként Budapesten. Ennek során alkalmam nyílt megismerni a magyar közigazgatást, és tapasztalatokat szerezni az államigazgatás területén.

2006 őszén befejeztem budapesti munkámat, és családotul visszaköltöztünk Pécsre. Azóta is az egyetem Egészségtudományi Karán dolgozom, 2010-től dékánhelyettesként. 2012-ben nyertem egyetemi tanári kinevezést. 2016 óta pedig részt veszek az egyetem Klinikai Központjának vezetésében, stratégiai elnökhelyettesként. Feleségem, Zsiga Krisztina dietetikus, fiam, Bence pedig 7. osztályos tanuló. Pályafutásom során több elismerésben részesültem, melyek közül kiemelkedik a 2016-ban kapott Magyar Érdemrend Tisztikereszt, továbbá jelen felkérés a Franka újságtól.

A közösség ereje

Hogy mit adott számomra, sokak számára az esztergomi ferences internátus? A hit ereje, a haza tisztelete és szeretete, és a család összetartó ereje gondolatok talán visszaadják azt, amit a Frankában tanultunk, átéltünk, megismertünk és útravalóként magunkkal vittünk.

A mi osztályunknak (1987/B) is évente van kisebb-nagyobb osztálytalálkozója. Szűkebb és tágabb környezetem, barátaim, munkatársaim, ismerőseim kezdetben furcsán, majd inkább sóvárogva hallgatták és hallgatják beszámolóimat az aktuális találkozókról. A szokásos állami vagy alternatív intézményekben érettségizetteknek szokatlan ez a fajta összetartás, szoros kapcsolattartás. Nem tudom, hogy alakult ki ez a gyakorlat, de Panyi Zsolti, Kiss Tóni, Sándor Kornél, Seszták Miki és a többiek sokat tettek annak érdekében, hogy találkozzunk. Jó visszaidézni a régi emlékeket, meghallgatni az aktuális történéseket, és részt venni a János atya által celebrált „tábori” szentmiséken. Különösen értékesek és magával ragadóak azok az osztálytalálkozók, amikor a családjaink is velünk jönnek.

Bence fiam immárom 10 éve rendszeres résztvevője ezeknek az osztálytalálkozóknak, gyakran az osztálytársakon kívül ő az egyetlen külsős. Számára is nagy élményt jelentenek ezek az események. A 30 éves találkozóról készült családi-osztály fényképet mellékeltem a cikkhez (köszönet érte Réti Robinak).

Pályafutásom során sokat utazom, belföldön és külföldön egyaránt. Az öltönyöm kihajtóján mindig van egy frankás jelvény. Számos tárgyaláson, megbeszélésen, rendezvényen, konferencián megszólítanak nálam 10, 20 vagy 30 évvel korábban, vagy későbben érettségizett frankások: hát Te is?

Hálás szívvel gondolok vissza a Frankában eltöltött évekre, tanáimra, osztálytársaimra, és kívánom, hogy a rendi közösség és az iskola a következő 800 évben is teljesítse hitéleti, pedagógiai és közösségformáló küldetését.